

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 83/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom Advokátskej kancelárie JUDr. Katunský, JUDr. Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vo veci vedenej pod č. 44203/2016-61/D/329 a jeho prípisom z 18. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej aj „sťažovateľka“), ktorá aj v mene [REDAKČIA], [REDAKČIA], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov (ďalej aj „sťažovateľ“; spolu aj „sťažovatelia“), namietala

porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv slobôd (ďalej len „listina“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) vo veci vedenej pod č. 44203/2016-61/D/329 a jeho prípisom z 18. augusta 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že ministerstvo v namietanom konaní pod č. 44203/2016-61/D/329 odložilo podnet sťažovateľky na podanie dovolania z 26. apríla 2016 proti právoplatnému rozsudku Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 Tk 1/2014 z 22. októbra 2014, ktorý bol podaný podľa § 369 ods. 1 a 5 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) v prospech sťažovateľa z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku. Napadnutým rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 Tk 1/2014 z 22. októbra 2014 bola schválená dohoda o vine a treste uzatvorená medzi prokurátorkou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a sťažovateľom. Ten bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) a ods. 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

3. Postup ministerstva pri vybavovaní podnetu považuje sťažovateľka za „*neústavný, nezákonný a nedôvodný*“.

Sťažovateľka poukazuje na obsah odôvodnenia svojho podnetu, s ktorým sa podľa jej názoru ministerstvo riadne nevysporiadalo, v dôsledku čoho hodnotí prístup ministerstva ako nezákonný a formalistický.

4.1. Sťažovateľka svoj podnet na podanie dovolania odôvodnila tvrdením, že „*v operatívnom rozpracovaní, ako aj v prípravnom konaní, ktoré predchádzali vzneseniu obvinenia, ako aj samotnej dohode o vine a treste a jej schváleníu súdom došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní už od samého začiatku k závažným porušeniam*“.

Trestného poriadku nezákonným postupom, ktorých dôsledkom bolo závažné porušenie ľudských práv na obhajobu a práv na spravodlivý súdny proces“.

4.2. Sťažovateľka namietala tiež skutočnosť, že „vyšetrovateľ PPZ ÚBOK Bratislava sp.zn.: PPZ-322/BOK-BA- 2012 dňa 8. novembra 2012 začal trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. poriadku pre zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zákona“ napriek tomu, že už orgánom činným v trestnom konaní bolo už 7. mája 2013 známe, že určité konkrétne osoby „sa dopustili spáchania trestného činu podľa § 172 Tr. zákona, takže vyšetrovateľ bol povinný vydať uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré mal ihneď oznámiť obvinenému už dňa 7.5.2013 a nie až dňa 12.novembra 2013“. Namiesto toho však orgány činné v trestnom konaní «za použitia operatívno-informačných technických prostriedkov naďalej kontaktovali a provokovali sťažovateľa v 2. rade „k zabezpečeniu a predaju ďalšieho kokáinu, teda k spáchaniu ďalšej trestnej činnosti“».

4.3. Sťažovateľka ďalej v podnete adresovanom ministerstvu namietala, že sťažovateľ nebol oboznámený s príkazmi na odpočúvanie týkajúcimi sa jeho spoluobvineného.

4.4. Ďalšou zásadnou námietkou sťažovateľky bolo tvrdenie, že pri odhaľovaní trestnej činnosti „bol použitý agent - príslušník polície cudzieho štátu“, na ktorého použitie na území Slovenskej republiky „sa vyžadoval súhlas prezidenta Policajného zboru SR“, ktorý sa však vo vyšetrovacom spise ani v jeho utajenej prílohe nenachádza.

4.5. Sťažovateľka tvrdila, že postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo aj k porušeniu § 110 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku v spojení s § 112 Trestného poriadku, „kde sa vyžaduje, aby agent bol na tento účel poverený ministrom vnútra SR. Avšak žiadny takýto súhlas sa vo vyšetrovacom spise nenachádza, ani v jeho utajenej zložke. Napriek skutočnosti, že sa prokuratúra na takýto súhlas vo svojich príkazoch, respektíve žiadostiach na vydanie príkazov vo svojich odôvodneniach odvoláva, žiadna spisová značka na takúto skutočnosť reálne nepoukazuje.“.

4.6. V súvislosti s procesným postupom orgánov činných v trestnom konaní sťažovateľka uviedla, že sťažovateľ „pri svojom zadržaní a pri podpisovaní zápisníc o vydaní veci nebol OČTK poučený o svojom práve žiadnym aktívnym spôsobom neprispieť k svojmu obvineniu“.

4.7. Závažný procesný nedostatok majúci dopad na právo sťažovateľa na obhajobu videla sťažovateľka aj v skutočnosti, že mu nebolo doručené uznesenie o pribratí znalca vydané ešte pred vznesením obvinenia sťažovateľovi.

4.8. V priebehu trestného konania malo dôjsť aj k porušeniu §142 ods. 1 a §148 ods. 2 Trestného poriadku, a to v súvislosti s príkazom na vyšetrenie duševného stavu sťažovateľa, keďže „zákon v čase vyšetrenia duševného stavu obvineného ustanovoval, že vyšetrenie duševného stavu obvineného, ktorý je vo výkone väzby musia vykonať dvaja znalci z odboru psychiatrie. V prípade [REDAKOVANÉ] bola uznesením pribratá len jedna znalkyňa z odboru psychiatrie a to [REDAKOVANÉ]. Zákon ustanovuje, že na vyšetrenie duševného stavu obvineného je potrebný príkaz sudcu pre prípravné konanie, v tomto prípade však vyšetrovateľ rozhodol sám v rozpore so zákonom, súhlas sudcu nebol vyžiadaný.“.

4.9. Podľa názoru sťažovateľky uvedeného v podnete adresovanom ministerstvu bola v neprospech sťažovateľa aj tá skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní „do vyšetrovacieho spisu ako aj na CD, ktoré sú súčasťou vyšetrovacieho spisu zaradili len tie výpisy hovorov, ktoré sú v neprospech [REDAKOVANÉ]“.

5. Na porušenie zákona vytknuté v podnete „štátna tajomníčka vôbec nereagovala, avšak tieto porušenia zákona z dôvodu nezákonnosti získania dôkazov, ako aj z dôvodu nezákonnosti ich vykonania OČTK nadväzujú priamo na závažné porušenia práva na obhajobu“.

6. Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky Anny CUKU a k nej pripojeného [REDAKOVANÉ], upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru, čl. 36 ods. 1, ods. 2 Listiny postupom ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vedenom pod sp. zn. č. 44203/2016-61/D/329 zo dňa 18.8.2016.

Rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vedené pod sp. zn. č.44203/2016-61/D/329 zo dňa 18.8.2016 o odložení podnetu sa rušia vec sa vracia Ministerstvu spravodlivosti SR na ďalšie konanie.

Ministerstvo spravodlivosti SR je povinné uhradiť sťažovateľke [REDAKOVANÉ] trovy konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré je Ministerstvo spravodlivosti SR povinné jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

7. Prílohu sťažnosti tvorilo okrem iného aj podanie sťažovateľa označené ako „Výslovný písomný súhlas“, v ktorom uviedol, že tento súhlas dáva „[REDAKOVANÉ]... na podanie ústavnej sťažnosti proti Rozhodnutiu Ministerstvu spravodlivosti SR sp. zn. 44203/2016-61/D/329 a zároveň sa pripájam k tejto sťažnosti“.

II.

8. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

10. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

14. Ústavný súd s ohľadom na obsah sťažnosti ustálil, že sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv a práv postupom ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vedenom pod č. 44203/2016-61/D/329 a jeho prípisom z 18. augusta 2016, ku ktorému malo dôjsť tým, že ministerstvo nevyhovelo podnetu sťažovateľky na podanie dovolania, ktoré podala v prospech [REDAKOVANÉ], a to napriek splneniu zákonných podmienok.

15. Úlohou ústavného súdu v danej veci je posúdiť, či ministerstvo tým, že neakceptovalo podnet sťažovateľky na podanie dovolania, mohlo zasiahnuť do práv sťažovateľov označených v petite sťažnosti.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16.1. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

16.2. Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa listiny.

16.3. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

16.4. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

17. Ústavný súd opakovane vo svojej judikatúre uvádza, že nie je orgánom ochrany zákonnosti, ale ochrany ústavnosti. Porušenie zákonnosti je súčasne porušením ústavnosti

v prípade, ak má za následok a je v priamej príčinnej súvislosti s porušením konkrétneho ústavného článku (II. ÚS 23/96).

18. Ministerstvo v napadnutom prípise č. 44203/2016-61/D/329 z 18. augusta 2016 k jednotlivým námietkam sťažovateľky uviedlo:

«Vykonaným prieskumným konaním trestného spisu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 8Tk/1/2014 a podnetu na podanie dovolania bolo zistené, že rozsudkom zo dňa 22.10.2014 bolo schválená dohoda o vine a treste uzatvorená medzi prokurátorkou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obv. [REDAKOVANÉ], ktorý bol uznaný vinným zo spáchania v bodoch 1) - 5) rozsudku obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi v bode 1) spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a v bodoch 2) - 5) samostatne podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené s poukazom na ustanovenie § 334 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého proti rozsudku, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste, nie je prípustné podať dovolanie okrem dovolania z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predstavuje len závažné porušenie práva obvineného na obhajobu, je možné podať dovolanie v danom prípade len na podklade dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Prieskumným konaním predmetného trestného spisu však naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zistené nebolo.

Vo veci námietky ohľadom porušenia ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku, je možné poukázať na to, že zákonnou podmienkou pre okamžité vydanie uznesenia o vznesení obvinenia je, že na základe zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver o spáchaní trestného činu určitou osobou. Rozhodnutie o vznesení obvinenia spočíva v hodnotení nazhromaždených dôkazov a zistení, pri ktorom sa už uplatňuje zásada hodnotenia dôkazov podľa vnútorného presvedčenia ustanovená v § 2 ods. 6 Trestného poriadku primárne vo vzťahu k záveru, že trestný čin spáchala určitá osoba. Presvedčenie odôvodnenosti tohto záveru nie je však totožné s presvedčením o vine, aj keď s ním spravidla splýva. Výraz „dostatočne“ nasvedčuje, že sa nevyžaduje istota, ale stačí

dostatočne zdôvodnená pravdepodobnosť Po zistení takejto miery pravdepodobnosti je povinnosťou vyšetrovateľa obvinenie vzniesť a poskytnúť tak osobe voči ktorej bolo toto obvinenie vznesené všetky práva, ktoré má ako obvinený a vyplývajú z Trestného poriadku. Vyšetrovateľ na základe svojich odborných znalostí a skúseností musí posúdiť, či sú splnené podmienky pre vznesenie obvinenia v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Preskúmať odôvodnenosť rozhodnutia vyšetrovateľa môže zasa v rámci svojho procesného oprávnenia prokurátor, čo sa aj po vydaní uznesenia o začatí trestného stihania a vznesení obvinenia v danom prípade stalo.

Pokiaľ ide o námietku ohľadom toho, že obvinenie mohlo byť vznesené už dňa 07.05.2013, je potrebné vzhľadom na vyššie uvedené podotknúť, že v danom prípade bolo s ohľadom na rozsiahlosť trestnej činnosti potrebné zabezpečiť viaceré dôkazy a stotožniť viacero osôb, čo sa podarilo len na základe ďalšieho operatívneho zisťovania a vyšetrovania aj za použitia informačno-technických prostriedkov.

V prípade argumentácie ohľadom vydaných príkazov na odposluch spoluobvineného [REDAKOVANÉ] a nemožnosti oboznámiť sa s vydanými príkazmi a obsahom telekomunikačnej prevádzky možno konštatovať, že táto nie je opodstatnená. Prieskumom trestného spisu bolo totiž zistené, že s predmetnými príkazmi a obsahom prepisov hovorov sa oboznámil tak obhajca [REDAKOVANÉ] ako aj následne zvolený obhajca [REDAKOVANÉ] a samozrejme aj sám obvinený a to jednak pri preštudovaní spisu v dňoch 07.07.2014 a 16.07.2014, ako aj [REDAKOVANÉ] pri podpise vyhlásenia o mlčanlivosti dňa 02.05.2014. Taktiež bolo obvinenému na základe jeho požiadavky umožnené nazrieť do spisu už dňa 24.01.2014, pričom pri tomto úkone bol prítomný aj jeho obhajca.

S ohľadom na námietku v prípade vydania vecí a „zákaze“ nútiť podozrivú osobu k vydaniu vecí, ktoré ju spájajú s trestnou činnosťou je potrebné poukázať na znenie § 89 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého „kto má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, je povinný ju na vyzvanie predložiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu; ak ju treba na účely trestného konania zaistiť, je povinný vec na vyzvanie týmto orgánom vydať. Pri vyzvaní ho treba upozorniť na to, že ak nevyhovie výzve, môže mu byť vec odňatá, ako aj na iné následky nevyhovenia“.

Ustanovenie upravuje tzv. edičnú povinnosť, obsahom ktorej je povinnosť osoby, ktorá má v dispozičnej moci vec dôležitú pre trestné konanie, aby ju vydala na vyzvanie

policajta, prokurátora alebo súdu. Následkom nevyhovenia výzve môže byť uloženie poriadkovej pokuty, prípadne odovzdanie príslušnému orgánu na disciplinárne konanie, ale aj odňatie vecí (§ 91 Trestného poriadku). Predpokladom tohto postupu je upozornenie osoby na takúto možnosť, čo v danom prípade bolo aj zaznamenané zápisnicami o vydaní vecí podľa § 58 Trestného poriadku a na základe ktorých bol aj obvinený poučený o ustanovení § 34 ods. 1 Trestného poriadku a § 89 Trestného poriadku, čo potvrdil svojím podpisom.

Rovnako možno za neopodstatnené považovať aj tvrdenie o porušení ustanovenia § 142 ods. 3 Trestného poriadku, že všetky uznesenia o pribratí znalcov, či už pred alebo po vznesení obvinenia mali byť doručené priamo obvinenému, aby voči nim mal možnosť podať sťažnosť. Uvedenú argumentáciu opierate o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4TZ/9/2006 zo dňa 20.06.2006.

Naproti tomu možno poukázať na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 637/2015 zo dňa 16.12.2015, ktoré sa priamo aj k citovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu vyjadruje. Podľa daného uznesenia Ústavného súdu v prípade uvádzaného rozhodnutia Najvyššieho súdu, sp. zn. 4TZ/9/2006 sa nejedná o Judikát vydaný trestnoprávnym kolégiom, ale len o publikované rozhodnutie senátu v odbornom časopise. Ústavný súd v danom rozhodnutí uvádza, že „samotné nedoručenie procesného rozhodnutia akokoľvek súvisiaceho s dôkazom (napr. pribratie súdneho znalca v konaní na podanie znaleckého posudku), ku ktorému sa má možnosť obvinený (obžalovaný) následne v priebehu konania vyjadriť a vnieť voči nemu všetky (akékoľvek) výhrady, nemožno považovať za právne významnú udalosť z pohľadu ústavnej ochrany základného práva na obhajobu. Vo vzťahu k úspešnému namietaniu porušenia základných práv nepostačuje tvrdenie, že sťažovateľovi nebolo doručené procesné rozhodnutie týkajúce sa zabezpečenia dôkazného prostriedku, ak zároveň neoznačil žiadne reálne negatívne dôsledky a dopady takéhoto postupu, ktoré by boli spôsobilé zasiahnuť do jeho základných práv“.

Uznesenia o pribratí znalcov, resp. ústavou do konania zo dňa 07.05.2013, 29.10.2013, 04.11.2013, 11.11.2013 boli vydané vyšetrovateľom v čase, keď bolo začaté trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, a preto nebolo potrebné ho doručovať obvinenému, ktorý v tom čase ešte v pozícii obvineného nevystupoval. V tejto súvislosti bolo právo obvineného na obhajobu zabezpečené následnou možnosťou

preštudovať vyšetrovací spis a oboznámiť sa s výsledkom znaleckého dokazovania ako aj dodatočným zaslaním predmetných uznesení jeho obhajcovi. Čo sa týka uznesení o pribratí znalcov zo dňa 20.11.2013 a dňa 03.12.2013 a teda vydaným po vznesení obvinenia, tieto boli riadne doručené tak obvinenému ako aj jeho obhajcovi.

Posledný dôvod pre porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom vidíte v tom, že súčasťou trestného spisu nie sú prepisy všetkých odpočúvaných hovorov, ktoré boli zaznamenané v rámci príkazov na odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky vydaných v predmetnom trestnom konaní. V súvislosti s touto námietkou ste poukazovali aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Tdo/51/2013 zo dňa 26.02.2014, z ktorého vyplýva, že v rozhodovanej veci došlo k porušeniu práv obhajoby, keď z vcelku nepochopiteľných dôvodov neboli predložené súdu zo strany obžaloby isté dôkazy vykonané v prípravnom konaní“.

Je však potrebné podotknúť, že v uvedenej trestnej veci išlo o odlišný prípad, kedy neboli do trestného spisu zaradené zápisnice z výsluchov svedkov, ktorých kópie predložila aj obhajoba.

V predmetnom napádanom prípade je však namietané nesprístupnenie prepisov všetkých odpočúvaných hovorov na základe použitia ITP a preto je potrebné poukázať na znenie § 7 zák. č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním), podľa ktorého „ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok“.

V súvislosti s vyššie uvedeným a s poukazom na § 115 ods. 6 Trestného poriadku doslovný prepis záznamu vyhotovuje príslušník útvaru Policajného zboru vykonávajúci odpočúvanie v rozsahu zistených skutočností významných pre trestné konanie (§ 119 ods. 1 Trestného poriadku). Tento záznam obsahuje aj údaje o mieste, čase, orgáne, ktorý záznam

vyhotovil, a zákonnosti vykonávania odpočúvania. Uvedená skutočnosť kladie zvýšené nároky najmä na príslušníka Policajného zboru, aby pri analýze odpočúvania telekomunikačnej prevádzky označil tie rozhovory či ich pasáže, ktoré môžu byť významné ako dôkaz pre trestné konanie. Pritom je zodpovedný za to, že v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 vyhodnotí rozhodujúce skutočnosti významné pre posúdenie trestnej zodpovednosti konkrétnej osoby (spravidla obvineného). Príslušník Policajného zboru zabezpečuje, aby vybrané časti obsahovali spravidla celý rozhovor medzi účastníkmi telekomunikačnej prevádzky, a tak nedošlo k možnému skresľovaniu jeho obsahu (vytrhnutiu z kontextu). Do spisu sa zakladá prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorý sa neutajuje.

Nakoľko vykonaním prieskumného konania napádaných rozhodnutí a trestného spisu nebolo zistené naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, bol podnet na podanie dovolania odložený.»

19. Ústavný súd vychádzal pri posúdení sťažnosti zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07, IV. ÚS 277/08, III. ÚS 214/2010). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom a z hľadiska trestného procesného práva ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či podá, alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. m. m. I. ÚS 585/2012, II. ÚS 268/2012, IV. ÚS 471/2011, III. ÚS 435/2010, III. ÚS 214/2010).

20. Z uvedeného dôvodu minister spravodlivosti Slovenskej republiky, resp. ministerstvo nemohlo odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním spôsobiť

namietané porušenie označeného práva sťažovateľky ani sťažovateľa. Sťažovateľka (v danej veci ako podnecovateľka) mala právo len na to, aby sa ministerstvo jej podnetom zaoberalo, náležite sa s ním vysporiadalo a o spôsobe jeho vybavenia ju vyrozumelo, k čomu v tejto veci, ako to vyplýva z citovanej časti napadnutého prípisu, došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitrárny alebo ústavne neakceptovateľný.

21. Ministerstvo síce nereagovalo osobitne na všetky jednotlivé námietky sťažovateľky uvedené v jej podnete, zaoberalo sa však všetkými námietkami relevantnými vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý ako jediný prichádzal podľa odôvodneného názoru ministerstva do úvahy, pričom sťažovateľka takéto vymedzenie rozsahu prieskumu jej podnetu (teda iba vo vzťahu k dôvodom možného závažného porušenia práva obvineného na obhajobu) vo svojej sťažnosti ani nespochybňuje.

22. Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Pretože ústavný súd sťažnosť odmietol v celom rozsahu, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2018